

The logo for 'et balancé' features a stylized, white, calligraphic symbol resembling a lowercase 'e' or a similar flourish, positioned above the text 'et balancé' in a lowercase, sans-serif font.

et balancé

Diane Brasseur
Fidelitats

Traducció d'Anna Casassas

The logo for 'edicions 62' consists of the word 'edicions' in a small, lowercase, sans-serif font, positioned above the large, bold, white number '62'.

edicions
62

DIANE BRASSEUR

Fidelitats

Traducció d'Anna Casassas

Edicions 62

Barcelona

Títol original: *Les fidélités*
© Allary Éditions, 2014
Per acord amb 2 Seas Literary Agency i SalmaiaLit

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 917021970 / 932720447).
Tots els drets reservats.

Primera edició: febrer del 2015

© de la traducció: Anna Casassas Figueras, 2015

© d'aquesta edició: Edicions 62, s. a.,
Pedro i Pons, 9-11, 08034 Barcelona
info@edicions62.cat
www.edicions62.cat

Fotocomposició: Víctor Igual, s. l.
Aragó, 390 - 08013 Barcelona
Imprès a Reinbook

DIPÒSIT LEGAL: B. 17.225-2015
ISBN: 978-84-297-7385-9

No em vull fer vell.

No vull que em surtin taques fosques a les mans, no vull anar amb la gota penjant del nas sense adonar-me'n, no vull demanar a la gent que repeteixi el que m'acaba de dir mentre em poso una mà fent cassoleta darrere de l'orella per sentir-hi millor. No vull oblidar el nom d'una ciutat on he estat, no vull trempar menys, no vull que em cedeixin el lloc a l'autobús encara que alguna vegada jo ho faci, encara que digui a la meva filla que ho faci. No vull mirar la mort serenament.

Tinc cinquanta-quatre anys i, des d'en fa un, faig el salt a la meva dona amb una altra, una dona més jove que jo, una dona jove que té vint-i-tres anys menys que jo.

Voldria que no tinguessin raó, els qui pensaran: «I què? Són coses que passen quan fa dinou anys que s'està casat».

Ni els qui sentiran empatia perquè ja han passat per la mateixa situació, ni els qui hi buscaran una explicació psicològica.

Voldria impedir que calguessin: «Quants anys tindràs quan ella en tingui trenta-set?».

Voldria que anessin equivocats, els qui ens miren una mica massa pel carrer, al parc, al restaurant.

I els qui em fan un somriure còmplice i viril com si portés un cotxàs. No em sorprendria gens que, un dia d'aquests, algú em tustés amicalment l'esquena.

Com és l'amant d'un home casat?

És guapa, és jove, és un pèl vulgar.

Té un desig sexual insaciable.

És fràgil i li falta confiança en ella mateixa.

No es vol comprometre, ja li va bé anar amb un home casat.

Ara tinc un radar i, a les converses dels bars o en el transcurs d'un sopar, sento tot el que, abans, jo mateix hauria pogut dir.

S'ha tornat una obsessió, totes les parelles que miro són il·legítimes. Si veig que un home fa un petó apassionat a una dona, a l'avió, penso: «No és la teva dona». Observo com les parelles s'abracen, al vespre, a l'andana del metro. Aquells dos fa massa estona que estan l'un en braços de l'altre, segur que fan una cosa prohibida.

M'imagino els cònjuges respectius.

No m'agrada la paraula *amant*. L'associo a la veu de nas dels meus companys de l'escola primària.

Tinc una *amant*, tinc una *aventura*. Sóc *infidel*.

M'ho repeteixo mentalment uns quants cops al dia a veure si me'n convenço. Tinc la sensació que són els pensaments d'un altre home.

Al matí, em desperto al seu costat i la primera cosa que veig, sortint de l'edredó, és la seva espatlla. Es mou al ritme de la seva respiració. Amb la mirada segueixo el seu braç, el colze, l'avantbraç cobert d'un borriçol ros, el canell, les venes blaves que li recorren la mà, els dits que descansen sobre el matalàs.

M'abraço al seu cos calent. Sento la seva esquena al ventre, li busco el clatell, els seus cabells em fan pessigolles.

M'agrada sentir la fressa del seu alè sobre el cotó del coixí i m'agrada despertar-me al costat d'ella i de la seva olor.

Trempo.

L'olor de l'Alix, l'he reconegut, és una barreja de la seva olor i el meu desig.

Si fa dies que no ens hem vist, quan tornem a estar junts d'entrada és el que em sobta més, la seva olor i com n'he pogut prescindir.

He respirat tot el seu cos, dels dits dels peus a l'arrel dels cabells, no me n'he perdut ni un centímetre.

De vegades, durant el dia, sense avisar, al restaurant o a la feina, en un ascensor, i fins i tot a Marsella, m'assalta un efluvi d'Alix. La seva olor m'envolta i de cop estic content perquè no és un record. Puc tocar-la i abraçar-la.

Ja he ficat el nas en una de les seves bruses.

També he pensat que li podria robar una samarreta del cove de la roba bruta.

No ho he fet perquè, en la meva situació, fins i tot una samarreta blanca és un problema.

Al costat de l'Alix totes les sensacions són alhora noves i familiars.

De seguida vaig identificar, il·lusionat, els símptomes: nervis, mal de panxa, pèrdua de la gana, eufòria.

Camino pel carrer i em sembla que vaig a càmera lenta, em desconcentro fàcilment.

Al metro, tothom és guapo. Tot m'emociona, inclús l'anunci d'Air France del cine en què una dona gira, amb els braços al voltant del coll d'un home, mentre se sent una música d'òpera.

Torno un altre cop a córrer al matí escoltant música i, mentre corro, faig un munt de projectes, per al dia o per al futur, i de somnis despert dels quals sóc el protagonista.

L'Alix és jove i els seus pits són joves, els té petits, i té el cul jove i la pell blanca, tan blanca que, estúpida, de vegades tinc la sensació de ser el primer que la toca,

i el seu sexe és jove, i la pell del seu sexe, fina, i té el ventre jove i el coll jove i les cuixes dures i els genolls llisos i tot és suau, tot, i tan sorprenent seria desitjar aquest cos jove?

M'agrada la taca marró de cafè a l'ullal que al matí es frega i que al vespre li torna a sortir, i la vena blava com un collaret que té als omòplats.

Li dic: «Vull el teu cos», perquè no tinc dret de dir-li una altra cosa.

I repeteixo: «Et vull, tinc ganes de tu».

De bon matí és quan tinc més ànims. Les grans decisions les prenc al matí, pocs minuts després de sentir el despertador.

M'he llevat amb gust d'all a la boca i els ulls secs. Molt a poc a poc, per no despertar la meva dona, he sortit de l'habitació.

M'he fet un cafè i he entrat al despatx com d'altres entren a l'església, per prendre una decisió.

Assegut en una cadira, miro fixament els puntets de llum groga que les persianes deixen filtrar. A fora, els fanals petarrellegen i ja sento algun cotxe.

Quan passen, els reflexos dels fars donen a les parets un color inquietant.

A la taula, davant meu, hi ha un llibre de geografia obert. Aquí és on la meva filla fa els deures quan jo no hi sóc. Li agrada posar-se a les espatlles el jersei d'abrigar gris que deixo per sobre el sofà. Té un forat al colze i fa molt de temps que no el rento.

«El despatx» era perquè passés més temps a Marsella. Quan vam comprar aquesta casa, la meva dona primer va pensar fer-hi una habitació per jugar.

La idea del despatx va ser meva, em vaig dir que podria treballar-hi un dia a la setmana, per exemple el di lluns.

A l'estiu és el lloc més fresc de la casa, vinc a fer la migdiada al sofà. Si tinc ganes d'estar sol, vinc a mirar una pel·lícula a l'ordinador.

De tant en tant, fumo un cigarret al balcó, però he deixat el paquet a baix a la sala, a la prestatgeria, al costat del meu mòbil.

He de telefonar a l'Alix, l'hi vaig prometre. Encara no sé què li diré però tinc ganes de sentir-li la veu mal que estigui trista i empipada amb mi.

A migdia marxem.

Anem a celebrar Nadal i Cap d'Any a Nova York en família, ja fa mesos que està previst.

Em fa terror perdre'm.

En cotxe, no m'agrada no saber on vaig. Prefereixo aturar-me i consultar un mapa, o bé preguntar el camí a algú i fer-li repetir les indicacions fins que estic segur de per on he d'anar.

Anar pel bon camí i escollir bé les direccions.

Prendre una decisió i seguir-la.

Quant de temps em queda abans que la meva dona i la meva filla es llevin?

Ja voldria ser a Nova York i contemplar la vista des de l'habitació de l'hotel.

No haver d'aguantar les cues de l'aeroport, la safata de menjar preparat i la duana.

Ni el canvi d'horari.

M'imagino assegut al bar de l'hotel, en una gran butaca de cuir, al costat d'una llar de foc, i un cambrer que em pregunta què vull amb l'entusiasme d'un amic, o bé al Central Park caminant per la neu a última hora de la tarda, quan comença a fosquejar, amb el fred que pica les galtes, obre la gana i posa de bon humor.

M'he d'aixecar i sortir del despatx.

Un cop em mogui, ja no m'aturaré. I a Nova York potser no enyoraré l'Alix.

Secretament, hi compto una mica. Podríem agafar impuls com sobre un trampolí. Espaiant els missatges i els correus, telefonant-nos menys. M'acostumaré a no veure-la, ella també, i comptat i debatut no serà tan difícil.

A París, tornaré a l'hotel i la recepcionista s'alegrarà de veure'm, m'emplenaré la banyera i demanaré que em serveixin a l'habitació. Aniré a sopar amb amics que fa temps que no veig i passarem una bona estona, ens preguntarem per què no quedem més sovint, amb tots els dies que passo a París. Els diré que vinguin a veure'ns a Marsella i els ensenyaré fotos de la meva filla.

I si mentre sóc fora l'Alix conegués algú altre? Un home de trenta-cinc o quaranta anys, algú que estigués molt bé perquè és ella. O potser una mica més gran, un home de quaranta-cinc o cinquanta anys, un home tot just una mica més jove que jo però que ja no s'entén amb la dona, viuen separats, té els fills grans, a la universitat, i la dona treballa.

Puc veure'ls passejar pel carrer, ell posa la mà a l'espatlla de l'Alix. Se'l veu orgullós d'anar amb ella.

És un home ben plantat, molt elegant. Porta un vestit gris, una camisa blanca sense corbata, un abric negre i una bufanda negra al voltant del coll.

Tot i que fa fred, no duu guants i no porta cap aliança a la mà esquerra.

És increïble però estic gelós d'aquest home i voldria barallar-m'hi. Agafar-lo pels cabells i per la bufanda negra, esclafar-li la cara contra una paret de pedra. Clavar-li un cop de puny al nas, sentir com els ossos se li trenquen sota les meves falanges i, si em faig mal, molt millor.

L'Alix el coneixerà a la feina o en un sopar, a casa d'uns amics.

Estarà assegut al cap de taula i quedarà fascinat a l'acte.

Entre les converses i les copes de vi, es faran mirades i somriures. A l'hora de marxar, ell li proposarà d'acompanyar-la fins a casa seva en taxi, encara que hagi de fer volta. Amb un número especial pagat per la seva companyia, farà venir un Mercedes que arribarà quan faci pocs minuts que ha penjat.

Amb ell tot és molt senzill.

Al darrere del taxi, pels carrers de París il·luminats per les decoracions nadalenques, la farà riure i pensarà que ja la té a la butxaca.

Esperarà uns quants dies abans d'enviar un correu electrònic al seu amic comú, el que va fer el sopar en què es van conèixer, per demanar-li el telèfon de l'Alix.

La convidarà a un bon restaurant. Durant tot el sopar tindrà ganes de fer-li un petó. No se sabrà avenir que una noia com ella encara sigui soltera, a la seva edat. Això fins i tot li farà mala espina, es preguntarà per què els altres no l'han volgut i li farà moltes preguntes.

Ella no dirà res de mi, ni de la meva situació complicada.

En sortir del restaurant, li proposarà de «caminar una mica» i, quan l'Alix ho accepti, tots dos sabran que passaran la nit junts.

S'esperarà una mica abans de fer-li un petó, és tan bo!

Mentre caminen en silenci pel costat del Sena, se li acudiran idees estrofolàries, es dirà: «És que no volia ningú. M'esperava a mi!».

Quan la besi, tancarà els ulls i trobarà que l'any comença realment bé, sense imaginar-se que una mica és gràcies a mi.